

FOLK OG LAND

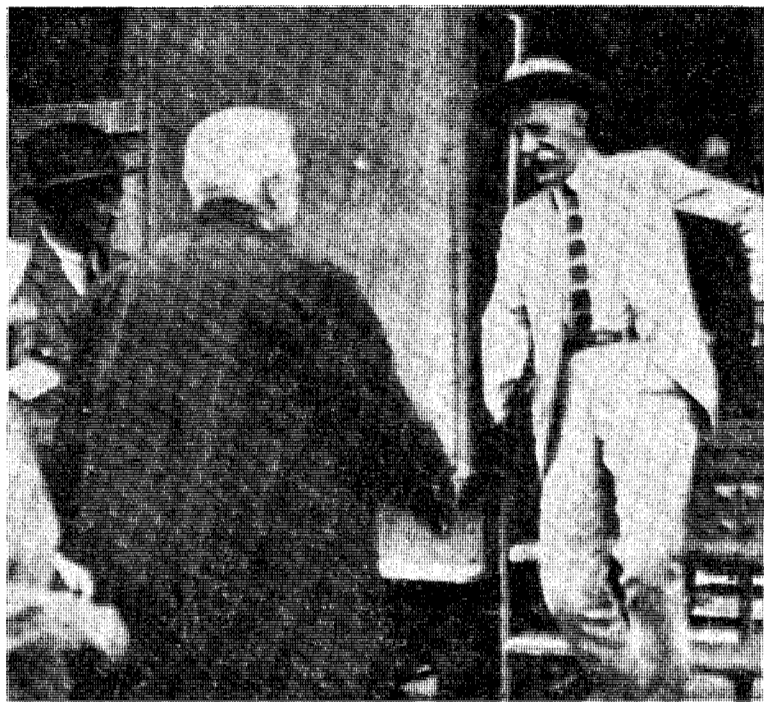
NR. 20 — 16. ÅRGANG

LØRDAG 14. OKTOBER 1967

LØSSALG 1 KRONE

Det som mangler i den russisk-norske film om Nansen

Den tidligere kommunist Albin Eines' beretning om Quislings innsats under hungerkatastrofen i tyveårene

Bildet i Sovjet-Nytt

Det synes nå å avklares mere og mere at den såkalte «norske» film om Nansen har til hensikt å tjene ganske andre formål enn sannhetens og historiens. Det er Sovjetsamveldet som har fått bukten og begge endene når det gjelder å lage en film om denne nasjonale norske høvding. Han skal omskapes til en slags tannløs internasjonal halvkommunist, og i det bilde passer naturligvis ikke hans medarbeider og arvtager Vidkun Quisling. Likevel er det naturligvis vanskelig å holde Quisling utenfor når det store humanitære hjelpearbeide i tyveårene skal filmes. Der hvor det dukker frem auten-

tiske bilder, kommer Quisling naturligvis i sakens natur også med. Det ferskeste bevis for dette fikk vi da vi nylig leste en beretning i det sovjetiske propagandablade på norsk, SOVJET-NYTT, om Nansenfilmen. Bladet bragte i den forbindelse nemlig også et bilde med underskriften «Fridtjof Nansen blir mottatt på jernbanestasjonen i Moskva i 1925» og hvem annen er det vel enn den forkjetrede og ubenevnte Quisling som er med på å ta imot ham. Man kan se ham til venstre på bildet.

Bladet beretter ellers at filmopptakene i Norge nu er avsluttet og at fulføringen av denne under-

lige film skal foregå i Sovjet-Unionen. Premieren er forutsatt å finne sted sommeren 1968.

Midt oppe i all denne svindel omkring Nansen og Quisling kan det ha sin interesse å se litt på hvorledes det virkelig hang sammen. Den norske journalist Albin Eines, som i mange år arbeidet i TIDENS TEGN etter å ha brutt med kommunismen, har nemlig gitt en beretning om det: «Minner og stemninger fra Russlands svarteste år.» Og Eines hørte antagelig til de best orienterte. Han hadde besøkt Russland en lang rekke ganger, var varamann i Kominterns styre og var innehaver av Lenin-ordenen. Han døde under innesperringen i konsentrasjonsleiren på Ilebu i 1946.

Beretningen til Eines er for lang til å kunne rummes i ett nummer av FOLK OG LAND, men her er da innledningen:

I.

«Det var senhøstes 1925. Jeg kom bilende fra tsarens gamle porselensfabrikk et par mil utenfor Leningrad. Året før hadde jeg lovet å besøke de sjeldne kunstnere som bodde og arbeidet der, og nu hadde jeg besøkt dem for annen gang. Det var kvinner og menn, skulptører, malere og tegnere, kjemikere og fysikere, som tross den blodigste revolusjon og borgerkrig i historien, arbeidet på de skjønneste verker. Mange av dem var berømte som kunstnere i Frankrike, i Tyskland, i Kina. Jeg var lovet en liten statuette og jeg hadde fått en, men det var ikke den jeg var blitt lovet. I bilen satt jeg og grublet over besøket, mens jeg kjørte langs Nevaens grå vannmasser som skyllet opp over den sumpe veien. Noen av kunstnerne hadde vist meg en liten gruppe av genier med to ranke menn i midten. Jeg kjente straks den ene. Det var Nansen. Den annen visste jeg ikke hvem var. Da jeg sa det, gikk den ivrige, vennlige stolthet hos kunstnerne over til en slags stivnet tristhet.

Det ble ropt på et par kvinner som kom ilende så de snublet i sine kitler. Da den ene av damene fikk vite at jeg bare kunne kjenne igjen

(Forts. side 7)

ALEXANDER LANGE:

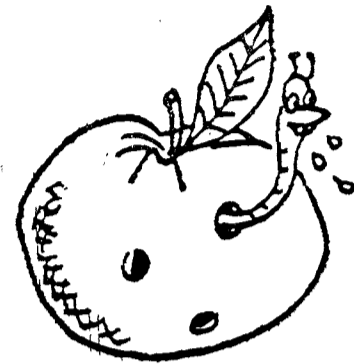
Opium til «Partiene»

For våre kjære i pressen nesten unisont besungne to-neangivende småpolitikere - med durkdrevent følge, for våre permanent SAS-bårne privilegerte røyskatter, storokser og mink fra by og land, lyng og li og ennu ikke sementerte vassdrag — for all denne stortrivende fauna i Norges offentlige kasser demrer nok nu er uhyggelig visshet:

Partiene har overlevet seg selv.

De ble overflødige, fordi selvforskyldt vanmakt og slett samvittighet har gjort alle disse småpolitiske partier — når det kommer til stykket — en i ge om alle vesentlige ting! Først og fremst er alle småpolitikerne og de som skylder dem sine stillinger — ikke minst i det juridiske embedsverk — enige om at de skal fortsette med å være en privilegert herskerklykk i Norge. Så får det gå med «demokratiet» som det kan!

Samtidig med at det i kamuflasjeøymed av Otto

Lyng, Lionæs og lignende farefritt skjelles på de fæle oberstene i Hellas som ble nødt til å gripe inn da den politiske minken i landet hindret at staten overhode kunne administreres! Hvem takket oberstene for at ro og orden kunne eksistere? Jo, blant andre de misshandlede greske bønder, som hadde fått føle pøbelveldet og borgerkrigen på pelsen. Men dette står det ikke noe om i norske aviser, unntatt antydninger i Morgenposten ...

Så nå skal den angstbe-

(Forts. side 3)

«Meget verre forhold enn De kan drømme om i belvete — —»

Nansen og Quisling fotografert i Russland

NASJONALISTISK INFORMASJONS- TJENESTE

SOLGTE HUDEN FØR BJØRNEREN VAR SKUTT

Det var stor begeistring og ditto oppslag i den dertil innrettede norske presse da det bundestyske innenriksdepartement nylig offentliggjorde resultatet av den «overvåking» en hadde satt iscene av det nasjonaldemokratiske parti, som en hårdnakket kaller «nynazistisk». Hvorfor et lovlig tysk parti blir underkastet slik «overvåking» forlød det intet om og det var visst ingen av de demokratiske norske aviser som grublet over det heller. Nok om det, innenriksdepartementet var kommet til at det nydemokratiske parti nu var i full oppløsning, at det hadde mistet storparten av sine medlemmer osv.

Desto smerteligere må overraskelsen ha vært for alle disse som solgte huden før bjørnen var skutt da de mottok resultatene fra byparlamentsvalgene i Bremen. En hadde satt stort håp til den splittelse som hadde funnet sted i partiet og når det gjaldt Bremen så var det hjemstedet til den utstøtte leder Thielen, som har dannet sitt eget parti. Nå våget han ikke å stille opp til valg med det nye parti, men gikk inn for DP, som har vært representert i landdagen med 4 representanter.

Resultatet av valget var at det nasjonaldemokratiske parti oppnådde sitt beste resultat hittil med 9 pst. av stemmene og ble representert i landdagen med 8 representanter. DP mistet sin representasjon idet det ikke oppnådde 5 pst. av stemmene. Valgresultatet har ikke minst betydning ved at det slår fast at «det nytter» og at partisplittelsen nu er fullstendig overvunnet.

NASJONAL PUBLISIST ARRESTERT I ALGERIE

Under den annen panafrikanske ungdomskongress i Algerie for etpar måneder siden ble den nasjonale tyske publisist O. K. Düpow arrestert uten at det ble oppgitt noen grunn. Da han sluttelig ble løslatt, ble han utvist. Düpow slo under sin reise fast at det finnes konsentrasjonsleire i Algerie og at det hersker terror overalt. Den algirske Secret Service arbeider til og med i den tyske Bundesrepublikken og overvåker fortsatt Düpow på tysk jord!

Slik forfølges nasjonale mennesker over alt, både av jøde og greker hadde vi nær skrevet. Men iallfall av både jøde og kommunistisk araber.

MIDT-ØSTEN

I Sør-Arabia hvor britene i lengere tid har bekriget de totale «terroristene» i NLF (Den nasjonale frigjøringsfront) for å sikre posisjonen til en «føderasjonsregjering» som skulle overta når britene trekker seg ut, er man blitt nødt til å bøye seg for det faktum at nasjonalistene behersker 90 pst. av hele territoriet, og følgelig å anerkjenne «terroristene» som «folkets representanter». Føderalistene, som skulle overta når britene i sin demokratiske godhet «gir landet friheten», er forsvunnet fra den politiske arena.

USA

Føreren for de amerikanske nazistene, Georg Lincoln Rockwell, begynte å bli farlig — særlig hadde han en irriterende evne til å erte visse elementer på seg — det var derfor ikke noen overraskelse at de mange attentatforsøk på ham omsider måtte kronas med hell for mørkemennene. Heller ikke at alle «ikke-volds»mennene, som ellers er så høyrøstede når det gjelder å fordømme dem som synes vold må besvares med vold skal samfunnet kunne bestå, nu er tause og tydeligvis finner den dødelige vold mot Rockwell jorden.

Et av de siste påfunnene til Rockwell, var å skrive en «dokumentar-avhandling» om de fæle nazistene. Han ga seg ut for å være en viss Oversersjant Lew Cor (Rockwell stavet bakvendt) som hadde fått en «SS-korporal» til å fortelle om sine «grusomheter», som Rockwell så fikk antatt i et av de mange ukeblader som bringer stoff fra «virkeligheten».

Han hadde på forhånd satt seg godt inn i stoffet sitt, forteller han i et særtrykk av sin avis, idet han hadde pløyet igjennom en bråte jødiske magasiner for å få til den rette sadistiske aroma. Og det var ikke småtterier han kunne diske opp med — om fæle nazibøddler som drev sine perverse eksperimenter med uskyldige jødiske piker osv. Redaksjonen på sin side hadde funnet frem rikelig

Anders Melteig in memoriam

Ved valutasjefen, idrettsmannens, idrettsadministratorens og kunstneren Anders Melteigs bortgang i høy alder vil noen av dem som ennu orker å tenke privat i vårt deilige demokrati stille spørsmålet om ukvndighetens, kyndighetens og hederlighetens skjebne i Norge. Den glade til de offentlige kasser på småpolitikken vinger fremstormende analfabetisme og plattenslageri er åpenbart iferd med å besegle vårt lille besnakkede folks skjebne?

Anders Melteig var en av dem som på sine områder ikke bare kunne, men også turde. I et missledet og korrumpert samfunn hjelper det undertiden lite å kunne, hvis man ikke tør. Hva Anders Melteig kunne det var ikke minst på bankvesenets område — på valuta-, penge- og finansteknikkens felter. Han ble aldri en servil bankfunksjonær i stripedet banksejebukser. Derimot var han en født bankleder. Faktisk og praktisk fungerte han den hele tid i alle sine «øremål» som ubestikkelig rådgiver ofte skarp som samuraiens sverd. Det kan det banksøkende publikum takke Melteig for . . .

På bakgrunn av all den autoriserte løgn om okkupasjonstidens økonomiske forhold og deres konsekvenser — har han i «Folk og Land» gitt en mengde inntrengende analyser av og fakta om disse ting og deres konsekvenser for fremtiden. Hans — en kan nesten si av steil patriotisme og fedrelandskjerlighet dikterte medlemskap i Nasjonal Samling —

med «historiske» bilder som skulle illustrere avhandlingen. Man kan tenke seg stemningen i redaksjonen da Rockwell Report etterpå hengte ut vedkommende ukeblad med faksimile av dets forside samt Rockwells avsløring.

AXEL SKUGGEVIK:

«SMEDEN OG BAGEREN»

Det har lite eller ingenting å si hva man gjør, men det betyr alt hvem som gjør. Dette er den slutning, jeg kommer til, når jeg betrakter og resonerer over livets og politikken tilskikkelser og hendelser, som jeg har bivånet i min tid.

Da stortingsmennene tok makten fra folket og valgte seg selv i 1939, så brøt de grunnloven og forbrøt seg mot grunnleggende parlamentariske prinsipper, og omskapte dermed sin status fra å være en lovgivende forsamling til en **forsamling av lovbrytere**. Det vet enhver nordmann som har nådd folkeskolens mål og lest Jens Hæreids norgeshistorie. Ingen doctor juridicum makter å bortforklare dette faktum om han så får tusen kroner for hver linje han skriver.

Stymperne fikk dø i synden, og Nygaardsvold fikk påtaleunndlatelse, hvilket er det samme som å bli kjent skyldig uten straffutmåling, sier fagfolk. Det er sannsynlig at den selvkårede nasjonalforsamling hindret sunnere og mer ansvarsbevisste krefter i å komme til makten og dermed ble direkte skyldig i okkupasjonen. Selvsagt burde disse kuppmakere blitt behørig anbragt bak lås og slå på Akershus, om loven og retten var skjedd fyldest og protokollkomiteén hadde gjort sin plikt. «Loven er til for å brytes», var ord som menn av den forsamling førte i munn og penn.

Dette var «et indre norsk anliggende» (inspirert av Moskva?), som **ingen greker** blandet seg i. Annerledes stiller det seg når ansvarsbevisste grekere river makten ut av hendene på frimurere og and-

bevirket at han ble sparket ut av Gudernes krets. Men han hørte ikke til dem som sparkerne kunne behandle etter ønske. Melteig visste for meget om dem . . . En «parabel» melder seg: Før trivdes kriminaliteten best i dypet. Nu er den kommet oppover for å bli?

Efter «frigjøringen» levde Anders Melteig blant annet på den store formende evne han hadde i sine hender og på sine kunstneriske intensjoner. Han skapte de vakreste ting i allehånde materialer, ikke minst i tre. Sorgen og sinnet over svindelens diktatur skapte perler i hans sinn.

I sitt nydelige hjem kunne han være seg selv til det siste. Anders Melteig kunne dø rolig etter et i egentlig forstand ærefullt liv. Han hadde pekt på den veien Norge må gå. — **Alexander Lange**

re kommunister i sitt eget land. Da blir Stor-Ola Bør Børson Nordmann Gynt fyr og flamme. Han gløder av skinnhellig indignasjon som selveste Fanden på prekestol: **Grekerne** har ikke lov til å gjøre statskupp — det tilkommer oss alene, vi superdemokrater i Norden som har knesatt prinsippet om at makt er rett, vi «gode nordmenn» og sådant mere. Det er vi som skal lære Europas eldste kulturnasjon både det ene og det andre, lære det folk som stod på et høyt kulturtrinn den tid Stor-Ola var en huleboer, en ragget villmann som brølte og slo seg for brystet lik en gorilla i Afrika, og idag ikke nådd lenger enn til å være en justismorder som gjemmer seg bak og smykker seg med erklæringen om «menneskerettene», som det heter på utvedtmålet. De «rettene» som han har tiltrådt, men ikke vil kjennes ved når det gjelder egne brudd på dem. Man kan fristes til å ønske, med Johan Bojer, at stortinget sprang i luften og haglet ned igjen som mur og menneskerester! Dette demoniske hykleri er hårdt å holde ut uten å få si sin hjertens mening opp i ansiktet på krapylet — jeg skal gladelig «sitte» en måned eller to for en så befriende luftning.

Det var det hyklende demokrati som dømte Sokrates til giftbegeret og pådro seg den straff som det norske sådan nu synes meg å ha gjort, nemlig den at det vil dø av pur usunnhet.

Johan Herman Wessel er hyperaktuell:

*Når man den Bager hænger,
og lader Smeden løbe,
fordi man Smeden trænger
og bruges skal en Svøbe
på det at straffes bør
(om ikke den det gale gør)
er man en Syndebuk helt nødig
og tager en ubrødig.*

MEN

*Straffen sker dog fyldest
om rettet blir uskyldigt
hvilde får og lam.
Thi ingen holder det for skam,
i Norrigs dybe Dale,
det fatale
at undgælde må den gale!*

*Slue sira Eivind så
at her man dømme må
fordækt.*

*Monne så
i glemme gå
det gikk på må og få,
og ingen merke må
at, under Bispens kåbe,
man skimted Hingstehove.
Thi pudses op fassaden,
på Bispens nu, til Gaden,
så man kan tænke pænt:
Det er, skam Fanken, sent!*

På reise, 18. sept. 1967.

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktører:

ODD MELSON, ansvarlig

ALEXANDER LANGE

Efter kommunevalget

Så er valgkomedien med oppkonstruerte politiske motsetninger over og noen virkelige forandringer ble det naturligvis heller ikke denne gang. Det ble jo ikke engang noen merkbar forandring da de godtroende velgere laget «systemskifte» ved siste stortingsvalg. Nå kan både små og større partipolitikere klappe hverandre kameratslig på ryggen igjen og koste på seg en god flir over de dumme velgere som påny og påny lar seg føre bak lyset med dette demokratiske komediespill.

Skjønt, begynner det ikke å demre for velgerne nå at de bare holdes for narr av smarte partifunksjonærer og den partipolitiske presse? Fremmeteprosenten synes å tale i den retning og FOLK OG LAND får vel kanskje her ta sin del av skylden — eller æren eftersom en ser det. Som kjent sa vi temmelig klart fra at det var fullstendig bortkastet besvær for tidligere NS-folk å blande seg inn i dette veddeløp mellom små partipolitikere på lokalplanet som ingen innflytelse hadde på rikspolitikken, og som til syvende og sist var en alen av samme sørgelige stykke. Vi nevnte den hets som ble drevet av forskjellige partipolitiske aviser mot NS-folk helt opp til valgdagen — AFTENPOSTEN serverte for sikkerhets skyld en av sine ondartede historieforvrenninger med spesiell brodd mot NS og sørget dermed antagelig for at Høyre iallfall ikke fikk noen NS-stemmer i Oslo — og anførte at «det kan neppe ha virket særlig oppmuntrende på lysten til overhodet å delta i valget, for ikke å snakke om å gi sine stemmer til partier som lar seg representere av disse utrettelige hetser.» Ut fra dette kan vi vel nesten notere det som en ny triumf at så mange av velgerne holdt seg hjemme.

Under enhver omstendighet bør det nå være all grunn for de politiske partier til å stikke fingeren i jorden og lukte hvor de står foran stortingsvalget om to år. Det må nå være klart for alle at samlingsregjeringens skjebne henger i en uhyre tynn tråd og at begge parter i maktkampen er avhengig av NS-stemmene hvis de skal være sikre på å vinne denne kampen. For det må gå opp for alle at de tidligere NS-folk nå mener alvor, og at de ikke lenger vil la seg avspise med tomme løfter. Og finner man det ikke ønskelig at «retts»oppkjøret på det vis skal spille en avgjørende rolle ved stortingsvalget, så får man i god tid før valget sørge for å få slått en bro over motsetningene i tråd med de intensjoner Hewins har gitt i sin bok. Og her er det Bortenregjeringen som har utspillet.

Rundt omkring i partiledelsen sitter det folk som i likhet med Hundeavisen trøster seg med at det bare er «en liten hard kjerne» i FOLK OG LAND og i FORBUNDET som fortsatt krever den sosiale oppreisning i sannhetens og rettferdighetens navn som man hittil har nektet de tidligere NS-folk. Vi tror disse spekulanter i urett, disse som teller på knappene om partiet tjener eller taper på å opprettholde uretten, kommer til å få seg en smertelig overraskelse hvis de ikke nu forlater den skammelige spekulasjonsveien og gjenoppretter iallfall noe av den rettsstat som er gått tapt. La gå med at tidligere NS-folk i stor utstrekning har sviktet når det gjelder offentlig å stå frem med sine selvfølgerlige krav og at de også ofte snakker folk etter munnen for å unngå ubehageligheter. Men innerst inne er det naturligvis ingen meningsforskjell når det gjelder dette å kreve vår rett. Og FOLK OG LANDS innflytelse rekker trass i alt betydelig lenger enn mange synes å regne med.

SO ÅR

En god, gammel venn av vårt blad, gårdbruker Ragnv. Haug, Byneset har gått hen og fylt 80 år 1. oktober uten at vi har vært oppmerksom på det. Men naturligvis vil vi gjerne sende ham en hilsen i anledning av dagen selvom den kommer post festum.

Ragnvald Haug er født og oppvokst på fedrenegården, som har vært i slektens eie i over 300 år. Som attenåring reiste han til USA, hvor han vesentlig drev som sauegjeter i Montana.

Da han kom tilbake begynte han å rydde, grøfte og dyrke ny jord på gården. Senere kjøpte han en parsell utmark fra en av Muligårdene og dyrket og bygde ny gård, «Bufaldalen», hvor han nu bor. Ialt har han dyrket fra nytt 154 mål jord, med hest og håndkraft, derav bare 29 mål med bidrag.

Haug har også funnet tid til å delta i det offentlige liv. Han har vært med i skolestyret, ligningen og som skjønnsmann, takstmann og domsmann i herreds- og lagmannsrett. Han var også med og startet Byneset Bondelag og Byneset Bondeparti og var mangeårig formann i sistnevnte.

Under okkupasjonen var han med i herredstyret og ble også medlem av NASJONAL SAMLING. Som så mange andre gode nordmenn, havnet han i 1945 i fengsel på grunn av styresmaktenes manglende vilje til å holde forsvaret i orden slik at tyskerne nesten uten motstand kunne okkupere landet.

Som hobby har Haug sungen og han har vært aktiv sanger i over 60 år. Det var derfor ikke mere enn rimelig at han på sangerstevne i sommer fikk Orkla og Gauldal Sangerforbunds høyeste utmerkelse, sangernålen i sølv for sin innsats for sangen.

Det er ikke alltid de nakne tall som forteller sannheten.

Det kan vel også være grunn til å understreke at selv en liten tue kan velte et stort lass når det gjelder slike valg. Vi minner om det som hendte i Modum hvor 17 stemmer omkalfatret hele opplegget for de partipolitiske regnemestre og bragte 15 kvinner bakerst på partilistene inn i herredstyret.

Når det gjelder stortingsvalget, så er det de siste mandater vi vil måtte konsentrere oss om og vi tror nok vi skal skaffe tilstrekkelig med stemmer de fleste steder til å skape ubehagelige overraskelser hvis det ikke nu blir en forandring i innstillingen til det krav FORBUNDET som den eneste repre-

Stevnemøte med glemte ord

Ikke minst i den tidsepoke vi i dag gjennomlever, kan det være aktuelt å trekke frem den bevisste forfalskning av vår okkupasjonshistorie som fremdeles finner sted.

I Sigurd Hoels roman «Stevnemøte med glemte år» kommer han inn på dette forhold. Fra side 104 og 105 gjengir vi en samtale mellom to av hovedpersonene i boken:

«— Har du tenkt på det noen gang, sa jeg, — at det som du kaller den store glemshomheten, kanskje er en nok så livsnødvendig ting? La meg nevne et annet fenomen som ikke er så fjernt: Vi vet alle at vi skal dø en dag. Men den som går omkring og tenker på det sent og tidlig, han får ikke tid til å leve.

— Jo da, sa han, — jeg har tenkt på det. Men den som glemmer livsviktige ting fordi de er ubehagelige, han kan nok fortsette å leve, men da lever han et falskt liv.

Han trakk pusten som om han tok sats, og jeg visste at nå var det noe som ville ut.

— Du vet like godt som jeg at det foregår en ganske smart forfalskning av okkupasjonshistorien vår, sa han.

— Jeg mener — offisiell og halvoffisiell historieskrivning, offisielle taler, offisielle undersøkelser som tilslører i steden for å avsløre, pluss alt det private juget og skrytet. Bare vent til alt det der blir passende oppblandet med

svada og kommer i læreøkene også, da skal du få se på greier. Det skulle ikke undre meg om den krigen vi førte i Norge i 1940, ender med å bli en av de best planlagte og best gjennomførte i verdenshistorien — vår krig, altså, ikke tyskernes.

Av en eller annen grunn hadde jeg ikke lyst til å være enig med Sander om noen ting denne kvelden.

— Selvsagt er det blitt tilsløret en del, sa jeg. — Det blir det i alle land etter krig og okkupasjon. Men det er da blitt avsløret en del også. Og den offisielle løggen er sikkert ikke verre her enn i andre land.

— Jeg gir faen i andre land! sa han. — Det er dette landet jeg skal bo i, og det er forfalskningen her som angår meg. Her skulle det på enkelte punkter vært skåret inn til benet, og så, Gud hjelpe meg, setter de på en plasterlapp. Vet du hva det er? Det er en skurkestrek. —»

Arkitekt
HUSTAD

Bærumsvn. 5 — Ø. Ullern
Telefon 55 61 29 — Oslo

Opium —

(Forts. fra side 1.)

tonte norske politiker-svimmelhet i en nådeløs verden, denne svimmelhet som Gerhardsen skulle ha sittet eneansvarlig med til enden — denne svimling mellom grunnbrottene skulle partout overtas av dem som er blitt iallfall Gerhardsens redningsmenn! Nu skal den døende norske partipolitikk narkotiseres med statsstøtte!

Efter disse skjønne år for den herskende klikk med neddyttet kriminalitet i beaumonten, med politisk og usann søtsnakking til almuen, med Arntzen- og Aulieaktighet i påtalemyndigheten og med Woldsdommer — efter disse herlige år er den politiske og retslige apati i vårt folk større enn hos mange kinesiske opiumsøkere.

Det sies overalt i Norge ikke minst av den ensomme masse: Hvorfor stemme på partier som det ikke er forskjell på? Valgdeltagelsen talar sitt tydelige sprog.

Dette levende liks offisielle avgang tror man kan vesentlig utsettes med bevilgninger til de politiserende partier av skattemidler fra et lite folk hvem det parti-politiske narrespill ikke lenger interesserer — ikke engang som sirkus.

Injuriesaken mot LØBERG

Vi nevnte for et par uker siden at Sverre Løberg i forbindelse med den injuriesak Hans S. Jacobsen har reist mot ham hadde fått frist til 26. september med sitt prosessinnlegg i anledning av stevningen. Efter hva vi erfarer har advokat Knut Blom på vegne av stortingsmannen bedt om utsettelse med prosessinnlegget og fristen er utsett til begynnelsen av november.

sentant for de domfelte stiller.

Vi ber våre lesere allerede straks å gjøre en innsats i sin bekjentskapskrets for å konsolidere de gamle NS-folk og sørge for at de slutter opp om de retningslinjer FORBUNDET vil komme til å trekke opp. Det er av avgjørende betydning nå å holde sammen når det gjelder det vi alle er enige om: å kreve oppreisning.

FOR UNGDOMMEN

Red.: **Hallvard M. Paasche**

Men nye slekter fødest der korp og dande gol
og nye heimar reiser seg av gruset,
og borni spring på tun att og tindrar i sol
og nye bjørker syng sin song kring huset.

Fasit av valget

Nå er valget over for denne gang og partipampene er etter eget utsagn stort sett fornøyd med resultatet. De fleste av de gamle kommune-politikerne har sikret seg et ord med i laget angående styre og stell de kommende fire år.

På den annen side viser landsoversikten at valgdeltagelsen har vært under midt, 74,18 pst., tross stort sett pent vær landet over. De gamle velgerne har nok gjort sin «borgerplikt» som tidligere, men skylden for den lave valgdeltagelsen må tillegges ungdommen. Politikerne har ikke de unge velgerne tillit. Løfter om gull og grønne skoger er ikke lenger brukbart som valgpropaganda. Norsk politikk trenger en renessanse som fenger hos de unge. Begeistring for noe nasjonalt, oppgaver som appellerer til fedrelandskjærlighet mangler helt i norsk politikk. Vi har så evig nok med den grå hverdag og ikke den skal prege også politikken. Derfor må norsk politikk gjennomgå en avlusing, for om mulig, å appellere til velgerne, og da først og fremst til de unge.

Studentmiljø med slagside

En rask liten orientering bragte i erfaring at vårt angivelig lille folk har en 5—6 sosialistiske og internasjonale studentforeninger og -lag. Dertil, naturligvis, et konservativt ditto plus et par kristelige, et kommunistisk og sogar et katolsk lag.

Men der finnes ikke et eneste studentlag på nasjonalt grunnlag! Og det i en tid da det ville være mer på sin plass enn noensinne. Hvem tar det første skritt til å få

konstituert et studentlag som virkelig kan foretrede et norsk, nasjonalt standpunkt i tidens ideologiske virvar? Eller er norsk u-pop?

O.

«Utvidet Forsvarsbegrep»

Under titlen «Utvidet Forsvarsbegrep» har en nydelig forsamling av herværende (u)politiske organisasjoner startet et seminar om FN-styrker, fredskorps, ikkevold-forsvar etc. Initiativtagerne til dette seminar er følgende: Den Konservative Studentforening, Studentvenstre-laget, Norsk Ungdoms FN-Forbund og En Verden Ungdom. Det ville være mere naturlig for Den Konservative Studentforening å sette noe inn på å styrke forsvaret av vårt eget land, enn å trekke i spenn med de andre ovenfor nevnte organisasjoner.

Vi har alle erfart hva FN har utrettet med sine politistyrker i Kongo og Gaza! Da Israel startet sin aggresjon mot Egypt, ble FN-styrkene beredvillig trukket ut av Gazastripen og nu etter krigen i Midt-Østen, er FN innstillet på å la Israel beholde de okkuperte områder og opprette en permanent grense mellom Egypt og Israel langs Suezkanalen.

Og under enhver omstendighet bør USA og Sovjet-samveldet kunne ordne opp med sin verdensdeling og sin «kalde krig»-svindel uten hjelp av de hvite smånasjoner i FN. Slik assistanse fra norsk side har intet med norsk forsvarspolitik å gjøre, hverken i utvidet eller i annen forstand. Det burde selv konservative studenter kunne forstå.

P.

Hitler og Krigen

Vi har nevnt her tidligere den serie om «den tapte fred» som ble sendt ut i norsk fjernsyn. Vi skrev at serien var ganske bra i og for seg, men at iallfall de norske kommentarene var alt annet. Blant annet ble Hitler tillagt en rekke forbausende uttalelser om sin krigslyst. Nå ser vi i vår svenske kollega FRIA ORD at man også der forsøker å fore den oppvoksende ungdom med løgn, så den norske kommentatoren er kanskje ikke den skyldige når

alt kommer til alt.

Men leserinnlegget i FRIA ORD om denne sak og redaksjonens svar er så opplysende at vi gjengir det her:

«I TV-programmet for den 3. september, del 14 av den s.k. dokumentarserien «Fredens nederlag», lades følgende i Hitlers mun: «Jag skall bruka all min energi till att framkalla krig.» I själva TV-sändningen återkom detta yttrande, som skulle ha fällt redan 1933. Enligt min mening är det en ren och klar lögn, bland så många andra, men jag skulle vara tacksam få höra FO:s mening om den saken.

N.C-r

Den värderade insändaren har rätt: uppgiften är en ren och klar lögn. Inget som helst dokumentärt material finns som belägg för ett dylikt yttrande, ej heller för att Hitler skulle haft sådan avsikt. Erinras kan emellertid om att judiska organisationer i offentliga deklarationer redan i mitten på 1930-talet öppet förklarade, att Tredje riket måste krossas i krig. Den objektiva historieforskningen — främst genom amerikanska och engelska historici - har även klart be-lyst Roosevelts krigsaktivism, stimulerad genom sådana rådgivare som Bernard Baruch, Morgenthau m. fl. Men sådant dokumentärmaterial framföres givetvis inte i svensk radio och TV.

RED.

En ny nasjonalisme?

Etter gjennomlesning av partiprogrammene sitter man igjen med en beklemmende følelse. Stort sett finner man feite gloser om høyere levestandard, bedre og flere boliger, full sysselsetting etc.

I og for seg ikke så ille, men det er ikke nok. Riktignok heter det seg at partiene arbeider for økt trivsel, men når dette oftest er lik høyere levestandard og gold materialisme blir resultatet så som så. Det som mangler er den ideologiske bakgrunn, og jeg tror tiden er inne for en «New Deal» på dette område. Det ideelle ville være å kunne sveise nasjonen sammen i felles kamp for felles beste, ideologisk basert på det beste i nasjonal kulturarv og egenart. En ny nasjonalisme i ordets beste betydning. Grobunnen er der, det gjelder å bruke den før timeglasset er tomt.

R.A.

MED EN SOVJETSOLDAT I VERDENSKRIGEN

For FOLK OG LAND av armenieren Jerwand Dshanian

Jeg vet ikke, og neppe noen annen heller, vet hvem det var som for første gang i verden oppdaget at dansens bevegelser og rytmer var uttrykk for glede. Velsignet være ham, likegyldig hvem det nu var. Og han har ufrivillig gitt tilkjenne at dansen av seg selv fremviser selve mennesket, landet, tiden og folket i landet. Dansen har sine karakteristiske uttrykksformer alt etter folkelynn og folketradisjonen.

Tolv kraftig byggede armeniere trådte nu frem. Det var armeniere av den eldre generasjon, antagelig i femtiårsalderen. De trådte inn i ringen og stilte opp til dans og de to tidligere omtalte musikere spilte en gammel melodi. En eller annen sangtekst ble innfanget av like mange personer for å understøtte danserne i sangen. Dansernes egenartede og vakre bevegelser henrev tilskuerne. I denne særegne påskedansen forbauses man ikke over å se de vanskeligste trinn og variasjoner. Tilskuerne vil imidlertid ikke forstå symbolikken, da denne påskedansen i seg selv er noe dypere og en mystikk som bevegelsene i seg selv bare såvidt angir. Anføreren i dansen — paragluk, egentlig den som står først i de dansendes rekker, foredrar en eller annen sang til dansen — pari-jerg og de andre meddansere tolker på sitt vis sangen med sin vakre rytmikk. Så skiftes der til nye opptrinn, slik at den melankolske melodi, sangteksten og selve dansen grep de dan-

sende selv og satte dem i ekstase. Det samme gjentok seg med koret. Så skiftet sceneriene igjen og igjen til dansen ble avsluttet. Dansen foregir å gi en karakteristikk av både de gode og onde engler og endog av Gud og satan.

Dansen syntes å gripe alle tilskuerne som aldri hadde sett noe lignende, og derfor krevet at dansen ble gjentatt. De ga seg ikke og så måtte danserne til igjen. Mange av oss unge armeniere hadde aldri sett denne dansen oppført før nu og det til tross for at denne påskedansen med sin symbolikk skulle stamme helt fra apostlenes tid og gjennom folketradisjonen var blitt overført til vår egen tid. Det skyldtes stalinistenes forhatte religionskrig at ungdommen i Armenia ikke hadde fått noe kjennskap til denne eiendommelige påskedansen. I bygdene hist og her danses denne påskedansen den dag idag overalt i Armenia og den nyder adskillig popularitet.

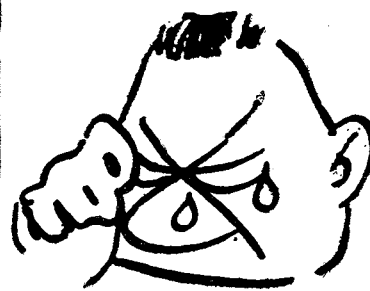
Det lot til at den armenske påskedansen hadde grepet tilskuernes hjerter, for etter avslutningen stormet de mot danserne for å takke enhver av dem med oppriktig beundring for den presise harmoni og det samspill som karakteriserte dansen. Noen håndhilste, andre slo danserne på skulderen, noen ropte bravo og roste dem høylydt. I dette øyeblikk stakk et par bondekvinner hodene sine ut av vinduet i det nærmeste hus og lot til å følge spent med, men hoppet så plutselig ut av vinduet og rente uten videre bort til et par av danserne som de omfavnet varmt og hjertelig. De strøk dem forsiktig over håret og ga dem plutselig et kyss på kinnene, som om de ukjente danserne skulle ha vært deres ekte-menn, som uventet var vendt hjem fra fronten. Og imens talte de tilstedeværende ikke om annet enn denne eiendommelige påskedans.

Imens hadde noen tyskere og armeniere fått det travelt etter å ha gjort bekjentskap med landsbyens russiske piker og kvinner som de spasserte omkring med.

Men hvordan hadde de stakkars soldatene det på krigsskueplassen? Hadde også de kunnet feire en stille og fredelig påskehøytid og hadde de mon noen slik underholdning som vi her? Eller kanskje . . ., det var et stille, tilbakeholdt spørsmål som dukket opp hos en og annen,

(Forts. side 8)

Diskriminering?

I et musikktidsskrift finner vi en oversikt over endel Grammy-priser, som er plateverdensens ekvivalens til filmens «Oscar». Blant annet var oppført i den klassiske genre:

Årets beste album: Leonard Bernstein. Beste orkesterinnspilling: Erik Leinsdorf. Beste solistprestasjon: Isaac Stern. Beste prestasjon av instrumental-solist: Vladimir Horowitz. Beste nulevende komponist: Samuel Barber.

Vi syntes så tydelig vi hørte noen som snakket om diskriminering!

SIEGFRIED:

Stalin skildret av sin datter Svetlana

REFLEKSJONER OG ASSOSIASJONER I TILKNYTNING TIL EN INTERESSANT BOK

Svetlana Allilujeva: Brev til en venn. Aschehoug.

Mens wienerjøden Simon Wiesenthal nu har utvidet sin menneskejakt også til bokens verden med sin bok «Mordere blant oss», som foreligger i norsk oversettelse (naturligvis) på Cappelens forlag, er det kommet en annen bok hos Aschehoug, som stiller oss overfor problemet om det bare er tapere som kan begå forbrytelser mens seierherrene får tilgivelse. Vi tenker på boken til Stalins datter Svetlana, «Brev til en venn». Riktignok foreligger det på forhånd erklæringer fra Stalins gamle partifeller og medarbeidere om at han var en blodig despot med millioner av liv på samvittigheten, men det er nu likevel rart å få det bekreftet av Stalins egen datter, bl. a. slik:

«Og de millioner av meningsløse ofre, de tusener av for tidlig bortgangne talenter, fornufstens slokte lys som hverken kan få plass i disse 20 brevene eller i 20 tykke bøker — —»

Men, hvor er så rettferdighetens vokter Wiesenthal, han som jager de mordere som fremdeles lever blant oss? For Stalin hadde vel også sine voktere i tvangsarbeidsleirene, sitt hemmelige politi. Og

mange av dem lever fremdeles og burde kunne bringes for retten. Med større grunn kanskje enn de tyske mordere, eftersom forbrytelsene er ferskere. For Stalin, alle gode norske demokraters forbundsfelle og elskelige hjetrevenn fra hine harde dager, fortsatte sine forbrytelser mot menneskeligheten helt til sin død i 1953. Det leser en i Svetlanas bok. Og skulle Wiesenthal, rettferdens jødiske engel, mene at det strengt tatt bare er overgrep mot jøder som bør straffes med hjemsøkelse på dem i tredje og på dem i fjerde ledd, så var når alt kommer til alt heller ikke Stalin noen venn av jødene. Det kunne vel graves frem noen millioner omkomne jøder der også etter samme system som når det gjelder Hitlers seks millioner. Svetlana legger da heller ikke skjul på at Stalin ikke likte jøder og hun har jo fått merke det siden hun først elsket én jøde, som derfor havnet i en passende tvangsarbeidsleir, og derefter giftet seg med en annen som Stalin ikke ville se for sine øyne om som hun forøvrig også forlot ganske raskt.

Vel, dette er Wiesenthals problem. Han må vel ta andre hensyn enn akkurat til den

strengt rettferd. For Sovjet er intet slagent Tyskland som godvillig utleverer sine borgere til domfellelse og straff. Og som heller ikke er villig til å punge ut.

Og selv den Krustsjov som ble så hjertelig mottatt i vestens demokratiske land, også i Norge, og som fant det opportunt i kampen om makten å falle sin gamle herre i ryggen med avsløringer av gamle forbrytelser, gråt bitert, forteller Svetlana, da Stalin døde.

Hvorfor ikke begynne med denne Krustsjov forresten, herr Wiesenthal? Med hans grusomheter i Ukraine, med hans ordre til likvidasjon av alle de politiske fanger i Lemberg da tyskerne nærmet seg? Riktignok fikk han den gang hjelp av polske jøder både når det gjaldt å fylle fengslene og å tømme dem igjen — noe som førte til at befolkningen så gikk løs på hjelperne etter massakrene i fengslet, — men likevel da, herr Wiesenthal!

Men la oss forlate Wiesenthal og hans jakt på tyske mordere og se litt nærmere på boken til Svetlana. Den har som kjent fått den vanlige markskrikerske amerikanske reklamen, i en slik utstrekning at en kunne få avsmak for den på forhånd. Men boken er virkelig interessant. Både fordi den altså bekrefter Stalins millionmord og hans utryddelse selv av sine aller nærmeste venner og slektninger. Men også av andre grunner som vi skal komme tilbake til.

La oss imidlertid først nevne at Svetlana slett ikke er innstillet på å fremstille sin far som den umenneskelige despot han utvilsomt var. Kjensgjerningene selv kan hun jo ikke benekte, men som vanlig var det politisjefens skyld og ikke Stalins. Det var den onde Berija som forførte den igrunden menneskelige Stalin:

«Hvordan kunne dette skje? Hvordan kunne far gjøre noe slikt? Bare én ting vet jeg sikkert: Dette ville far aldri ha kunnet finne på av seg selv. Men om det nå ble sagt til ham på en snedig og behendig måte, om en dreven hykler (og det var noe Berija var) stadig hvisket ham i øret: «Disse mennesker er Deres motstandere», «vi sitter inne med kompromitterende materiale», og «de har hatt farlige forbindelser, foretatt utenlandsreiser» og så videre — så ville far feste lit til dette —»

(Forts. side 6)

Hitler var ingen narkoman!

En nordisk leser tar til orde mot Dr. Röhrs bok

Bildet som artikkelforfatteren hevder er et utklipp av et bilde tatt like etter attentatet.

FOLK OG LAND har som kjent fått i unåde hos den mangfoldige samfundsreformator Anders Lange fordi vi ikke vil rope burra for hans elskede USA og fordi vi synes at også Adolf Hitler og hans medkjempere har krav på sannhet og rettferd. Siden alle som slipper til på trykk og i kringkasting i Norge byler med i det store fordømmelsens (eller eventuelt fordummelsens) slavekor, så kan det vel ikke være noe å feste seg ved at vi her i FOLK OG LAND imellom dissenterer. Men Anders Lange om det!

Det finnes imidlertid dem som på den annen side mener at vi ikke yder Adolf Hitler den rettferd han har krav på. Så det er

sannelig ikke så greit å være oss heller! Fra en islandsk leser av vårt blad har vi således mottatt etterfølgende, som vi ellers gjengir fordi det inneholder, meget av den største interesse når det gjelder bedømmelsen av den historiske person Adolf Hitler:

Med en artikkel i nr. 7 den 1. april 1967 om Dr. Röhrs bok følger der noen bilder av Hitler som skal bevise «resultatet» av Dr. Murrells «behandling» av Hitler fra 1934—1945. Det fremgår ikke av artikkelen om disse bilder er hentet fra boken, hva der dog synes rimeligst å tro. (De var hentet fra boken. Red.) Da jeg ikke har sett boken kan jeg ikke se etter og da heller ikke se om billedene er der sådan som de er i bladet.

Bortsett fra det siste bilde, viser de kun at alderen har satt sine spor i Hitlers ansikt som i alle andre dødelige personers. Annet kunne endog ikke de varmeste beundrere vente. Men det siste bilde er foranledningen til at jeg skriver dette. Bortsett fra det alminnelig kjente faktum at fotografier og trykte bilder i særdeleshet ofte fremviser ansiktsuttrykk som ikke har noe å gjøre med vedkommendes sjeletilstand, gjør jeg Dem oppmerksom på at dette bilde er et bruddstykke av

(Forts. side 6)

Det var visse likhetspunkter i vaner mellom disse to

En tysk karikatur om da Krustsjov avslørte Stalin

Stalin skildret av sin datter - -

(Forts. fra side 5.)

«Det var virkelig forbausende å se hvor maktesløs far var overfor Berijas intriger. Det var tilstrekkelig å legge fram papirer og protokoller hvor NN «tilstod» sin skyld, hvor andre «tilstod» for ham eller også hvor han «ikke tilstod» — det var enda verre.»

Og slike «tilståelser» skaffet Berijas (Stalins) politi lett tilveie, som så mange andre lands hemmelige politi, ved hjelp av tortur.

«Berija spilte en skjebnesvanger rolle for hele vår familie. Hvor mor fryktet og hatet ham! Hennes venner, ekteparet Svanidze, Svanidzes søster Mariko som var sekretær hos Avel Jenukidze og Avel Jenukidze selv var da også de første til å forsvinne så snart Berija hadde klart å overbevise far om at de var hans personlige fiender.

Jeg har tidligere sagt at far og Berija sammen bærer skylden for meget. Jeg skal ikke forsøke å velte skylden fra den ene over på den andre. De ble dessverre knyttet sammen i et åndelig fellesskap. Men denne skrekkinnjagende onde demons innflytelse over far var uhyggelig sterk og effektiv.»

Og siden enhver er seg selv nærmer, så er det disse ofre i hennes nærmeste krets som omfatter Svetlana og ikke de millioner av andre ofre for «den onde demon» Berija og den stakkars forførte Stalin.

*

En utenlandsk anmelder av Svetlanas bok har skrevet at den igrunnen er en bok om korrupsjon. Det er naturligvis riktig på mange måter — spesielt for dem som ikke finner det orrortunt å dvele for meget ved sovjetsystemets og kommunismens forbrytelser. Det kunne kanskje forklare visse tyske krigsforbrytelser i øst da de møtte dette Stalins system. Når det ellers gjelder korrupsjonen, så var den vel ikke hverken bedre eller verre enn andre steder i Stalins Sovjetsamvelde. Han og hans medbolsjeviker overtok straks de kom til makten den gamle overklassens eiendommer og privilegier. Slik er jo menneskene.

«Dessuten eide Zubalov-familien oljeraffinerier i Batum og Baku. Far og Mikojan kjente dette navnet godt, for i årene like etter århundreskiftet organiserte de streiker og ledet arbeidergrupper nettopp på disse fabrikkene. Når de så i 1919, etter revolusjonen, fikk anledning til å ta i bruk alle de forlatte sommerhus og herregårder rundt Moskva, mintes de det kjente navnet Zubalov.

Vårt herresete ble imidlertid stadig forandret — —»

Svetlana forteller om alle Stalins landsteder rundt omkring, om bolsjevikoverklassens luksus nå statens bekostning. Men også i demokratiske land er det korrupsjon og maktmisbruk. Heller ikke norske arbeidspolitikere har forblitt eiendomsløse proletarer ettersom de skaffet seg smukke eiendommer og vel avlønnete stillinger.

*

Det er imidlertid noe annet som har slått oss som spesielt interessant i Svetlanas bok om den far hun vel aldri stod i noe nært forhold til, nemlig de uhyre mange likhetspunkter mellom Stalin og Hitler når det gjelder mennesket bakom den ytre fasade. Dette er vel ikke smigrende for noen av partene kanskje, men vi synes den er påtagelig.

FOLK OG LAND bragte for en tid siden i forbindelse med en omtale av dr. Röhrs bok om «Hitlers Krankhet» også noen uttalelser av Hitlers kammertjener og andre om hans forhold til sine underordnede. Det ble understreket hvor enkel og menneskelig han var, den store interesse han la for dagen og hans hjelpsomhet — helt til krigen isolerte ham og forandret ham med de uhyrlige byrder den la på hans skuldre.

Om Stalin skriver Svetlana tilsvarende:

«Alle disse menneskene som hadde vært i tjeneste hos far, elsket ham. Han var ikke uregelmessig i det daglige liv, tvert om, han var fordringsløs, enkel og vennlig mot tjenestefolkene, og om han irectsatte noen, så var det «bossene», generalene i sikkerhetstjenesten og de øverste militære sjefer. Men tjenerne kunne ikke klage, hverken på despotisme eller grusomhet, tvert imot. Når de ba ham om hjelp i forskjellige saker, og det hendte ofte, fikk de aldri nei.»

«Her var det ingen som anså ham for en gud, et overmenneske, et geni eller en forbryter — man elsket ham og holdt av ham for ganske alminnelige menneskelige egenskapers skyld, og om dem dømmer tjenerne alltid rett.»

Men det er flere likhetspunkter. Verden har hørt nok om Hitlers bordtaler og borddiskusjoner. I Svetlanas bok leser vi om Stalin:

«Timevis kunne han også sitte til bords med gjester. Det var en typisk kaukasisk skikk — timelange måltider, hvor man ikke bare spiste og drakk, men like meget satt til bords og drøftet

alle mulige saker, diskuterte, kommenterte og trettet.»

Hitler hadde som kjent sin egen døgnrytme. Han sto først opp langt ut på dagen, men arbeidet til gjengjeld langt ut over natten. Om sin far skriver Svetlana tilsvarende:

«Det var like umulig for meg nå som tidligere å venne meg til hans døgnrytme. Den var helt omsnudd. Han sov halve dagen, frokost var klokken 3, klokken 10 om kvelden var det middag med påfølgende våkenatt sammen med medarbeiderne.

— — —

Til middag samlet de seg alle sammen — Berija, Malenkov, Zjadanov, Bulganin og flere andre. Det var kjedelig og trettende å sitte tre-fire timer til bords og høre de samme hundre år gamle historiene opp og opp igjen som om det ikke fantes nyheter mer i verden omkring oss.»

En kan vel også kalle det likhetspunkter dette at de for det de anså for statsinteresser ofret selv sine nærmeste. Hitler lot Röhm, sin gamle venn, skyte og sparte heller ikke sin egen svoger i sluttfasen. Stalin gjorde rent bord både blant venner og slektninger og han nektet å bytte ut sønnen som var tatt til fange av tyskerne med en tysk fange — noe som kostet sønnen livet.

Også antisemitismen var et pussig likhetspunkt når en tenker på det sterke jødiske innslag blant de ledende gammelbolsjeviker.

*

På den annen side er det også en markant forskjell mellom de to diktatorer. Hitler var en kunstnernatur med utpregede kulturelle interesser (jfr. bl. a. boken til teater-sjef Ziegler ved Weimarteatret), mens Stalin helt manglet slike interesser. Og mens Stalin var fryktet av alle som den østerlandske despot han var, ble Hitler elsket av storparten av det tyske folk helt frem til undergangen — hva man nå sier om det idag.

Det er en lang rekke andre interessante iakttagelser en kan gjøre i Svetlanas amerikanske bok. Ganske karakteristisk for situasjonen under verdenskrigen, da Stalin skulle gjøres salongfåhig i de vestlige demokratier, er det Svetlana forteller om Churchills besøk i Moskva høsten 1942. Det var ytterst sjelden Svetlana hadde noen slags forbindelse med sin far på dette tidspunkt, men under Churchills besøk fikk hun ordre om å innfinne seg i Moskva:

Hitler var ingen — —

(Forts. fra side 5.)

et større bilde av Hitler i samtale med Göring og Mussolini i Führerhauptquartier ettermiddagen 20. juli 1944 (Se Sündemanns Deutsche Notizen, side 64). I betraktning av dagens hendelser er det ikke underlig at Hitler der ser en smule annerledes ut enn på de offisielle bilder fra før den tiden. Man synes å kunne lese i Hitlers ansikt dennes store undren over å være sloppet med bare skrammer fra virkningen av helvetesmaskinen og over at høytstående tyske offiserer skulle kunne utføre slikt «Schweinery». Noe man må være enig med ham i. Dette bilde må derfor sies å være en falsifikasjon i denne sammenheng.

Selv om alle synes å være enige om å mistenkeliggjøre og mystifisere denne Dr. Morell, er det intet sted berettet om noen håndgripelige skurkestreker som han skal ha gjort. Mindre flatterende uttalelser av personer fra det tredje rikets toppkretser om deres «Partei- oder Volksgenossen» skal man selvfølgelig behandle med forsiktighet.

At Hitler var istand til å kjempe seg frem til makten i et for ham fremmed rike, styre dette rikets anliggender med hell, mestre innviklede diplomatiske forhandlinger med alle slags utenlandske

«Til slutt gikk alle gjestene gjennom korridoren og inn i spisestuen, og jeg fulgte etter. Far var usedvanlig hjertelig. Han var i sitt mest gjestfrie og elskverdige humør, det humøret som kunne sjarmere alle. Han sa: «Dette er min datter!» klappet meg på hodet og la til: «Hun er rødhåret!»

Det forundret Svetlana hvorfor hun ble vist frem slik:

«Jeg forsto ikke dengang hvorfor han ville vise meg fram for Churchill. Jeg tror forresten jeg forstår det nå. Han ville iallfall i noen grad virke som et vanlig menneske.»

Som «good old Joe»!

*

Det er vel så at en ikke kan legge vanlige menneskelige mål på statsmenn i historiske skiebnetimer. Det gjelder vel både Stalin og Hitler. Eller som Svetlana skriver det i sluttordene:

«Historiens dom er streng. Den har ennå igjen å peke ut hvem som var en helt i Det godes navn og hvem i forfengelighetens og selvgodhetens.

La dem dømme som vokser opp senere, som ikke kjente de årene og de menneskene som vi kjente.»

— — —

verdighetspersoner med så stort hell til gagn for riket og folket at de fiendtlige maktgrupper måtte sette hele klossen i brann for å få ham styrtet, og at han nesten kunne føre denne påtvungne krig til seir trass i overmakt og svik av uhørt målestokk av store og betydningsfulle grupper i rikets øverste ledelse, samt ikke minst dette at han likevel maktet å beholde tøylene i sine hender og å beholde de fleste av sine tro medarbeidere og de brede lags tillit helt til the bitter end, som dog måtte være synlig for alle lang tid i forveien — alt dette beviser at Hitler umulig kan ha vært narkoman og i andre personers vold.

Man har heller ikke påpekt noe i rikets styrelse eller hærføringen, heller ikke i krigens slutfase, som kan sies å være utslag av en dopists uoverveiede, ulogiske tankegang. Det hele synes å være i full logisk overensstemmelse med Hitlers hele vesen og politiske handlingsmåte fra begynnelsen av, også den hårdnakkede stedighet i å holde stillinger, som er det hans krigføring er blitt mest kritisert for, men som dag er den taktikk Stalin er blitt mest rost for!

Av de tallrike utenlandske personer som har berettet om sitt møte med Hitler, tror jeg neppe det er noen som på minste måte antyder noe om at Hitler var narkoman. Tvertimot forteller de fleste om den usedvanlig varme mottagelse de fikk og om den charme som strålet ut fra hans person og håndtrykk. Heller ikke Ziegler eller Kubizek har noe annet å berette om Hitlers sjelelige tilstand.

v. Manstein har mange lovord om Hitlers egenskaper som hærfører og sier han hadde «Nerven, die selbst in schwersten Krisen standhielten, einen unleugbar scharfen Verstand — —»

Gerhard Herrgesell, en stenograf fra FHQ beretter i TIME: «Every time he (Hitler) really began to get angry or excited he would quickly get himself under control again — of all the participants at the conferences the Führer was generally the one who kept his nerves best under control.»

En eldre generalstabsoffiser, der beretter om Hitlers legemlige svekkelse (bl. a. som følge av gasforgiftning i første verdenskrig og attentatet 20. juli 1940 etc.) sier: «Geistig war Hitler, verglichen mit seinem köperlichen Verfall, noch frisch — seiner schnellen Auffassungsgabe und der geistigen Schärfe — —».

Det som mangler — —

(Forts. fra side 1.)

Nansen i billedgruppen fikk hun tårer i øynene.

— Å, kan De ikke kjenne igjen kaptein Quisling. Jeg har sett ham to ganger. Han har reddet mitt liv og jeg har forsøkt å modellere ham så godt jeg har kunnet. Og de andre har hjulpet meg — Å —

Jeg kjente ikke Quisling.

Jodl sier: «— — immer war Hitler, dessen restloser Geist zuerst die Scheinwerfer in das Dunkel der Zukunft leuchten liess, lange bevor die Augen seiner militärischen Umgebung in diesem Dunkel irgend etwas Greifbares oder Drohendes wahrzunehmen vermochten — — der erstaunliche technisch-taktische Weitblick Hitlers liess ihn auch zum Schöpfer einer modernen Bewaffnung des Heeres werden — —»

Guderian, som beretter om Hitlers legemlige forfall etter attentatet og også påpeker Hitlers bruk av styrkende medikamenter, sier: «Sein Geist allerdings blieb rege.»

Disse uttalelser av menn som har hatt omgang med Hitler helt til det siste og som man må tillegge full dømmekraft sammen med de foran nevnte kjensgjerninger taler ikke for at Hitler var viljeløst hengiven til narkotiske midler. Man skal derfor gå varsomt frem med å medvirke til å utbre slike teser som Dr. Röhrs synes å være engasjert til å fremsette for å vanære en stor manns minne.

At Hitler arbeidet ut over natten og sov om morgenen, er et trekk ved ham fra de første år av (Jfr. Kubizek) og er heller ikke ualminnelig hos menn i lignende situasjon. At denne vane, samt kampens og krigens strabaser og kjennskapet til følgene av det uungåelige nederlag (Jodl: «Früher als irgend ein Mensch in der Welt ahnte und wusste Hitler dass der Krieg verloren war»), har nødvendiggjort bruken av sovemidler og hjertestyrkende midler kan man hverken fordømme eller undre seg over. Man burde heller undre seg over og beundre den viljens og sjelens styrke som ene og den alene mobiliserte det tyske folk til kamp for selvrespekt og heder, fikk det til å holde ut i flere år mot overmakten og bare bryte sammen under kampvognenes bokstavelige tyngde. Noe man skal la det tyske folk komme til gode ved fordømmelsen av de nuværende makthaveres trellesinn overfor seierherrenes bødler.

Hadde aldri sett ham. Dette fortalte jeg de bedrøvede billedhuggere som stirret på meg som var jeg utenfor virkelighetens verden. Det syntes dem umulig at en nordmann ikke skulle kjenne Quisling. Nansen og Quisling.

Jeg hadde hørt i Russland at det var laget fyrstikkesker med bilder av Nansen og Quisling på, akkurat som våre hjemlige blinde barns fyrstikkesker. Nansen og Quisling-cigaretter fantes også. Men jeg hadde aldri ofret en tanke på kaptein Quisling.

Det trøstet kunstnerne noe at jeg var så forferdelig uvitende at jeg, Quislings landsmann, ikke kunne se om kunstverket lignet ham eller ikke. Men det var ikke tvil om at disse begavede mennesker syntes jeg var mer enn lovlig ukultivert og uvitende.

Jeg hadde fått min lille statuette av Lenin, også et kunstverk. Jeg hadde også fått vite at det skulle støpes mange miniatyrgrupper av Nansen og Quisling.

Dette satt jeg og tenkte på, mens bilen kjørte langs den forferdelige vei ved Nevaen. Jeg tenkte også på hva en av de bleke, brennende billedhuggerskene hadde fortalt om hvorledes Quisling hadde

— Han har reddet hundre reddet henne fra sultedøden i Ukraina. tusen, vet De ikke det?

Jeg visste ingen ting.

*

Bilen var nådd til den halv-mil-lange grå magasinrekken, som var bygget på den siden av veien som ikke ble skyllet av Nevaen. Det var tsarrikets gamle kornmagasiner. Nu var de tomme, helt tomme. Det fantes ikke et korn i de veldige magasinene som strakte seg inn mot Leningrad så langt jeg kunne se. Hungersnøden herjet Russland, det visste jeg. Langs elven lå de skinnende hvite benhauger av hester og katter — og mennesker.

Plutselig ble jeg bevisst at sjåføren hadde satt farten opp så både jeg og Leninstatuetten var i alvorlig fare for å knuses. De halvmeterdype hjulsporene som var frosset, syntes ikke å kunne bremse bilen eller sjåføren. I det fjærne så jeg det gyldne spir på Peter Paul gløde i skjæret fra solen, som begynte å svinne bak Admiralitetets marmorbygninger.

Jeg rusket i sjåføren mens jeg ble kastet omkring i bilen, hvis fart var fullstendig vantvittig. Den kunne ikke holde stort lenger. Jeg fornemmet at dens sammenføyninger ga seg og slapp inn isnende trekk. Sjåføren så seg ikke om, men hans hode rystet og vaklet som alt annet, og jeg

fikk set et fjes så blekt at det fikk meg til å fryse enda mer enn jeg gjorde før.

Farten fortsatte slik, kanskje økedes den, en ti minutters tid, fortalte min forstand meg etterpå.

Vi passerte den siste skygge av kornmagasinene i den grå skumring, da bilen plutselig stoppet. Sjåføren hoppet ned og begynte å danse. Han kastet sin lue på marken og trakk på den i sølen. Han trakk halsklæet av seg og hoppet på det. Jeg kløv med møye ut av bilen og samlet meg etter hvert, mens jeg stirret på sjåføren som lo.

Klokken var fem. Plutselig stivnet han og stirret langs veien vi hadde jaget og humpet og vridd oss frem etter. Jeg snudde meg og så.

Du gode Gud, jeg vil glemme dette syn.

Veien var levende så langt vi kunne se. Myldrende levende.

Ti tusen, hundre tusen, millioner grå og brune rotter så langt vi kunne se rørte seg som en eneste stor maurtue av rotter mellom kornmagasinene og elven.

Sjåføren hoppet inn i bilen og jøs slengte meg inn og vi jaget videre.

— Vi klarte det, sa sjåføren ti minutter senere da vi kjørte gjennom det høstkolde, forfalne Leningrad.

— Vi klarte det.

Han lo og jeg lo.

To ganger i døgnet myldrer millioner rotter fra statens gamle kornmagasiner til Nevaen for å drikke. Morgen og kveld. Alt levende, og alt dødt også, som er på veien, blir slukt unntatt det som er av bein eller jern. Alt annet forsvinner i rottene. Mange er blitt borte på den vis, fortalte mine venner meg. Det er intet korn i bodene, rottene eter hverandre, formodentlig.

Det var altså i dette landet kaptein Quisling virket og reddet menneskene fra å sulte.

*

Jeg visste ikke noe om ham og ikke noe om denne verden. Det var en dag i Kharkov, Ukrainas nye hovedstad. Sammen med et par venner satt vi i høstsolen på en benk i et nytt stadion som var bygget. En kommandør i Budjonny Røde Rytterkorps uniform la seg på benken så lang han var og luktet inn det ferske tre og malingen, mens han mumlet: det er utrolig. Det er godt. Han snusste inn duften av høvelspon og snøftet av en slags velvære.

Men så hadde han da også vært med i de tusen kamper og luktet mer blod og stank

enn mennesker har godt av. — Er dette sant, kommandør? Han hadde sovet sammendør?

med halvdøde for å varme seg ved deres siste livsgnist. Jeg hadde hørt at han egenhendig hadde spent tvilsomme eller fryktsomme soldater for kanonen, mens han svingte svøpen over det menneskelige forspenn, så nær inn på fienden at han ikke kunne bruke kanonen, men måtte skyte med revolveren. Redsel og frykt var ukjent for Budjonny's kommandør i Det røde rytterkorps.

Og dog gnog redsel eller gru eller hva det kunne være for fornemmelser også denne manns sjel. Han hadde med seg et ungt, svart beinrangel av en pope-lærling som spilte på fløyte. Og han trivdes i dette selskap — og pope-lærlingen ville ikke skilles fra denne bøddel. Det var ikke bare det at kommandøren ga ham et stykke brød av og til, men også noe annet, hva det nu kunne være for misjon som gjorde dem uadskillelige. Og denne dag på stadion fikk jeg vite noe om hva det var.

Mens den røde kommandør lå og snøftet inn eimen fra det nyskårne tre og malingen, fortalte pope-lærlingen:

— Har De hørt tale om de neseløses landsbyer?

Nei, det hadde jeg ikke.

— Vi har her i Ukraina og østover landsbyer som er blitt hærtatt av alle slags soldater. Røde og hvite skiftevis. Tsjekker og franskmenn og engelskmenn, polakker og andre. De vet at bøndene bor i byer med noen tusen innbyggere. Alle menn måtte med i krigen og borgerkrigen. Det ble bare oldinger, barn og kvinner tilbake. Soldatene som dro inn i disse byene voldtok kvinnene, og da de dro ut eller ble fordrevet, efterlot de seg syfilis. Efterfølgerne gjorde det samme. Slik var det i årevis. Til slutt var alt levende og alt som fantes smittekilder. Det kunne ikke drikkes vann i bybrønnene eller sattes på en benk eller spises en potet uten at smitten fulgte med. Til slutt var disse byene en eneste råtnende sump, hvor menneskene stank av forferdelige sår. Syfilisen åt først nesene på de fleste, eiendommelig nok. Derfor kalte vi disse byene for De neseløses landsbyer. Det fantes ikke leger eller sykepleiersker eller medisiner eller mat. Det fantes ikke engang drikkelig vann, sier jeg. Den lille svarte beinrangel-popen skrek dette og fuktet leppene med tungen før han satte sin fløyte for munnen og begynte å blåse en salme eller vise.

Kommandøren hadde ikke kunnet unngå å høre hva popen fortalte oss, og plutselig brølte han: hold kjeft, da popen skrek sin redsel mot oss.

— Hva ville De vi skulle gjøre? spurte han nokså hensiktsløst ut i luften. Hva skulle vi gjøre annet enn det vi gjorde?, gjentok han.

Det var ikke mulig å få noen fornuftig forklaring. Ut på kvelden kom han inn til oss på hotellet med popen som sin uunnværlige skygge.

— Hva skulle vi gjøre? Ikke ens kaptein Quisling kunne redde disse som forpestet luften og landet, jorden og trærne, vannet, menneskeheten, fremtiden, evigheten for alltid, brølte han.

— Kaptein Quisling, hva hadde han med de neseløses landsbyer å gjøre?

— Han reddet mange av dem. Han skaffet medisiner og pleiere, men han kunne ikke redde dem alle. Og hva skulle vi gjøre? — Svar!

— Jeg vet ikke.

— Nei, ingen uten Quisling visste noen råd, visste noen utvei for å redde det levende, det som var livsduelig bare det fikk lite, lite mat. Så lite mat. Han holdt frem siste ledd av sin lillefinger.

Kaptein Quisling skaffet mat til hundre tusener kvinner og barn. Han kunne stjele Budjonny's hester og slakte dem for å la de barna som ikke hadde smakt mat på uker få noe å tygge på. Det er rart, men det var liv i mange — som ikke hadde fått mat på meget lenge. Kanskje var det næring i den svarte jorden de gnog i seg? Jeg kjente en kvinne som levde av noe solsikkefrø i en uke. Men hva skulle vi gjøre med de tusener som råtnet i sine landsbyer?

Vi visste råd vi røde revolusjonære, når det ikke fantes råd. Vi brente opp alt sammen. Skjøt de neseløses byer i brann og slapp ikke et eneste råttent liv utenfor ilden. Skulle vi alle sammen smittes og skulle hele Russland bli et land med neseløse syfilitikere? Hva?

Du gode Gud.

Under disse forhold var det altså at kaptein Quisling arbeidet.

— Under disse forhold? Meget verre forhold enn De kan drømme om i helvete, sa den røde kommandør. Han gjorde sin plikt og vi har gjort vår, sa han stolt.

— Kom, han grep i nakken popen, som begynte å spille på fløyten, og de klampet ut gjennom døren.

Jeg visste ingen ting. Jeg visste ikke ens noe om min landsmann som levde og virket i de neseløses landsbyer og var blitt til et sagn selv blant de mest herdede røde kommandører i den mest forherdede hær i verden. Ingen ute i den siviliserte verden

(Forts. side 8)

Sovjetsoldat -

(Forts. fra side 4)

men som han ikke ga tilkjenne.

Så var det å vende tilbake til påskebordet påny. Her var det allerede servert kaffe, kaker og smørbrød med pålegg. Kjøkkensjefen Willy og vårt armenske kjøkkenpersonale hadde på en eller annen måte fått ordnet det slik at ingenting manglet, slik at vi ihvertfall kunne spise oss mette. Vi var fornøyd med det som det var og slik det nu kom. Tyskerne syntes nok de måtte la oss få vite at vi fikk nesten samme mat som de tyske soldatene i felten. Nesten, og vi tok det som det kom.

I løpet av de syv månedene jeg selv var der fikk vi en forpleining, som vi ikke opplevet senere under fangenskapet og heller ikke hadde fått tidligere. Såvel tyskerne selv, som vi krigsfanger, var alle tilfredse med forholdene som de nu engang var. Vi betraktet faktisk oppholdet her som en slags «Kurort» og arbeidskompaniet fikk derfor også oppnavnet «Gentlemanskompaniet.»

I FEODOSIA UNDER BOMBINGEN

Når jeg nu minnes hvordan våre stabsoffiserer alltid forsøkte om mulig å føre oss soldater utenfor tettbebygde strøk, forundrer jeg meg alltid over hvor riktig dette var under en slik moderne krig. De påstod at det alltid lønte seg å befinne seg ute på markene under et flyangrep, idet skadene da blir adskillig mindre enn om man oppholder seg i en by eller landsby. Riktigheten herav fikk jeg selv erfare i byen Feodosia ved Svartehavet, da jeg ved en leilighet plutselig befant meg der under et kraftig bombardement uten at jeg kunne finne noe sted å skjule meg, enn si unnfly. Bombene eksploderte rundt omkring meg, husene ramlet sammen og muligheten for å kunne overleve virket helt håpløs. Men ved Guds hjelp kom jeg, tør jeg si, uskadd fra det.

En dag fikk jeg som vanlig oppdrag fra vår kompanisjef som gikk ut på å besøke hovedkvarteret for vår arbeidsbataljon i Feodosia. Og som vanlig overlot kompanisjefen sin sykkel til meg, slik at jeg kunne sykle frem og tilbake den ti kilometer lange distansen. Etter utført oppdrag utba jeg meg hos bataljonsjefen tillatelse til å bli i byen en stund innen jeg skulle tilbake igjen til vårt arbeidskompani. Bataljonsjefen viste seg svært imøtekommende.

Straks jeg hadde fått tillatelse til å oppholde meg i

byen en times tid, satte jeg fra meg sykkelene nede i en krok i gården, og løp så ut av gården og ned til badestranden som lå bare fem minutter borte. Den lange badestranden var allerede full av folk, både sivile og tyske militære, da jeg kom ned. Den store varmen hadde lokket folk ned til badestranden hvor de kunne avkjøle seg med et bad. Jeg fikk klærne av meg i en fart og beholdt bare badebuksen på, mens jeg la igjen klærne på stranden. Og dermed kastet jeg meg ut i det klare, blå Svartehavet. Jeg hadde så lenge ønsket å kunne bade her ennå en gang og sole meg slik jeg tidligere hadde gjort det under mine besøk på artistturnéer.

Den berømte badestranden lå der slik den var før krigen og ingen forandring kunne jeg spore siden da. Alle de badende var ølde og fornøyde, ikke minst jeg som var blitt begunstiget med en tillatelse til å bade her selv under en krig. De tyske militære badet her sammen med de sivile fra byen uten å nære mistanke om at ubehagelige hendelser kunne inntreffe. Selv de høvtstående offiserer genererte seg ikke for å legge fra seg tøy og tilmed våpen, når de kastet seg ut i de blå bølger, som uopphørlig i lange drag slo mot bredden og kastet opp hvitt skum.

Folk stupte i sjøen for å unnsnippe for en stakket stund den kvelende varme.

Plutselig oppsto det ren panikk, og redsel sto å lese i alles ansikter.

Tre sovjetiske «Mig-jagere» strøk ned mot badestranden og løst samtidig mitraljøsalyver mot folkemengden langs badestranden, hvorav vel halvparten var sivile. Flyene kom inn fra havet og innfant seg som tyven om natten. De sovjetiske piloter trodde vel kanskje at det bare var tyske militære som badet, for skuddene regnet ned blant oss som sto der uten å kunne se noen mulighet til å komme oss unna. Men så grep redselen de badende, som flyktet bort til alle kanter uten å tenke på hvorvidt retningen var den riktige . . .

Høye skrik hørt overalt, og flere av de badende ble truffet mens de solte seg på stranden. Hver og en som kunne, søkte å redde seg så godt de kunne ved en så rask flukt som mulig.

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 75 54

DAGBLADET OG PORNOGRAFIEN

DAGBLADET er som kjent alltid moralsk rystet over ett eller annet, samtidig som det passer godt på hva rystelsen kan kaste av seg. Nylig var bladet lett rystet over pornofilmen og bragte på 1. side en lengere artikkel om hvorledes disse ble fremstillet etter nøyaktig markedsanalyse. En forfatter ved navn Stephan Barlay har på et tysk forlag utgitt en bok om emnet og DAGBLADET foregir å være moralsk rystet sammen med forfatteren. Dets artikkel slutter iallfall med at det er en rapport om umenneskelighet, kynisme og pengebegjær — et anskuende og skremmende bilde av et spill som hver dag foregår like under den glatte og velstandsglitrende overflate i vår vestlige verden.» Men det forhindrer naturligvis ikke at bladet på side 7 bringer en rikt illustrert artikkel om «nonne på Djevel-party», på side 15 en likeledes illustrert artikkel om «Husmødre og studenter arbeider som sexmodeller. Svenskene produserer porno for 150 millioner kroner året» og endelig har fylt sin side 27 med annonser om salg både av en lang rekke av de pornofilmer det først har fordømt og dertil en lang rekke ufvselige publikasjoner. Så moralen er nok i gode hender der i gården!

*

SOLDATERÆRE FINNES ENNU

Et jernkors fra siste verdenskrig lå for en tid siden til salgs i et japansk varehus(!) Det ble kjøpt av japaneren Shotaro Suzuki fra Iruma som overrakte det til den tyske sendemann, forat han skulle besørge det videre sendt til Tyskland. — Jeg skammer meg over, skrev her Suzuki, at denne utmerkelsen ble fallbudt i et varehus, og overgir den hermed igjen til Deres land.

*

HYPER-SUPER-ULTRA-KONTRA

Selv på baksiden av Jernteppet er man i mangel av positive ideer mest opptatt med å kjempe MOT alt og ett. Massetoskeskapen og hykleriet begynner imidlertid å gå opp for tenkende sjeler også der, og for ikke lenge siden kunne man i kommunistenes hoff-organ, Népszabadság, i Ungarn, lese følgende noe ironiske innlegg:

«Vi kjemper resultatrikt mot ennu forekommende, overlevende rester etter føydalismen, kapitalismen, klerikalismen, personkultusen, kontrarevolusjonen, sekterismen, reformismen, revisjonismen, dogmatismen, skjematismen, konservatismen, modernismen, nasjonalismen, kosmopolitismen, servilismen, nepotismen, proteksjonismen, økonomismen, maksimalismen og praktismen. Denne kampen kunne føre enda hurtigere til resultater om vi også kunne lykkes i å bekjempe liberalismen overfor disse ismene.»

*

I TETEN

Sør-Afrikas jøder samlet inn mere penger i forhold til sitt antall enn noe annet jødisk samfunn under Nærøstkrisen. Dette erklærte presidenten for fondet for innvandrere i Jerusalem, dr. Israel Goldstein. Sør-Afrikas 117 tusen jøder samlet inn 21 420 000 Rand, melder African Express. Når dertil de fleste land i Europa, og onkel Sam har bidradd med ikke ubetydelige beløp, skulle den økonomiske situasjon i dagens Israel være ganske lys. En av Baronene Rothschild har dessuten lovet staten Israel all den økonomiske støtte landet har behov for, og det vil ikke si så lite! Etter slike aksjoner skulle det ikke være nødvendig for vårt land, hvis gjeld i verdensbanken er stadig økende, å tre støttende til. Vi har vel heller selv behov for hjelp.

*

VERDENS MIDTPUNKT

I Wien utkommer en jødisk avis «Heruth», organ for Brith Heruth-Hazohar. I et av sine numre har dette blad ifølge «Europa-Korrespondenz» på tittelsiden bragt bilde av et gammelt kart fra år 1585 i forstørrelse. Kartet er formet som et treblad kløverblad, som viser de tre kontinenter Europa, Asia og Afrika. Midt i kretsen er Jerusalem avmerket som «Verdens midtpunkt.» Skal man dømme etter den amerikanske innsats for Israel, bør man vel nu kunne tegne et zionistisk firkløverblad.

*

OGSÅ DER NATURLIGVIS — —

En bande av narkotikasyke ungdommer av begge kjønn er sprenget av politiet i Bonn. Omkring 30 ble foreløpig holdt i varetekt. Studenter og

skoleelever fra «de beste familier», dels barna til høye statstjenestemenn holdt rustgiftfester avvekslende rundt i forskjellige hjem, røkte hasjis eller spiste tabletter. For et fremskritt fra den gang Hitler ødela tysk ungdom i Hitler-Jugend!

Det som mangler —

(Forts. fra side 7)

visste noe om dette eller om denne mann, denne ensomme mann, som på åstedet kjempet videre den kamp som Nansen kjempet i Europa mot verdens alle politiske kjeltninger for å skaffe medisiner og mat til millioner som råtnet levende og halvdøde.

Man har ikke lov til å være uvitende om en slik mann, man kan det ikke uten å ta skade på sin sjel, når man får høre litt om ham.

Og jeg gjorde det jeg kunne for å få en smule viten om denne verden og de menn som søkte å gjøre det levelig i helvete.

—o—

Vask, maling,
tapetsering,
mønstermaling

RIMELIG

1. KLASSES FAGMANN

— Telefon 26 55 30 —

KRISTNE VENNER

Har du lyst til å treffe gamle venner i et åpent miljø? — *Kristne Venner* møtes den første fredag hver måned i Collettsgate 43. Etter en tale er det bevertning og anledning til selskapeleg samvær.

Møtetid kl. 19.30.

FOLK OG LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4
Telefon 37 76 96
Boks 3214 - Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontorene stengt.

Redaktør Melsom kan bare påregnes truffet etter forutgående avtale.

Abonnementspriser:

Kr. 40,— pr. år, kr. 20,— pr. halvår i Skandinavia
Utlandet kr. 25,— pr. halvår. I nøytralt omslag innenlands: Kr. 50,— pr. år, kr. 25,— pr. halvår.

Løssalg kr. 1,—.

Bruk postgiro nr. 16 450.

Utgiver A/S Folk og Land

Viking Boktrykkeri